

[Lindholt.]

kunne virke stødende på nogen og heller ikke på finansministeren. Jeg havde rigtig nok håbet en anden og bedre velkomst fra den øverste embedsmand vedrørende hele vort finansvæsen. Jeg synes ikke, det lover særlig godt for gode forhandlinger senere hen, men det er mig da i hvert fald en trøst, at ingen af de øvrige medlemmer har opfattet mit indlæg på den måde, som finansministeren har opfattet det.

Det lader til, at isbjergene oppe fra Grønland nu skal være afgørende for, hvordan vi skal lave vore regnskabsår her i Syddanmark. Jeg er ikke sikker på, at finansministeren er helt klar over, hvordan besejlingsforholdene er oppe på Grønland. Der er lidt forskel på det, men vår og vinter og sommer og efterår skifter nu engang, og det vender hele tiden én gang om året, så uanset hvordan man lægger regnskabsåret, vil det nok komme til at passe i det lange løb.

Nu var det i øvrigt ikke det, der var mit hovedproblem, det var kun et eksempel på, hvor dårligt jeg synes finansloven var opbygget. Det var det, at man havde forskellige regnskabsår. For min skyld kunne regnskabsåret såmænd gå i perioden fra lillejuleaften til lillejuleaften det næste år. Det var ikke det, der var det afgørende. Det afgørende var for mig blot, at det var samme regnskabsperioder, man opererede med, så vi ikke var i den situation, som vi var i med hensyn til Grønland. I øvrigt var det måske en idé, at man tog det op til overvejelse, om man simpelt hen ikke brugte kalenderåret som regnskabsår på samme måde, som man gør med kildeskatten. Vi havde store problemer nok med at finde ud af, hvordan man skulle komme til de skøn i forbindelse med skatteopgørelserne.

Til fru Hanne Reintoft vil jeg blot sige som en generel karakteristik med hensyn til den kommunistiske opfattelse af, hvordan vi skal behandle de ældre og de svage i vort samfund, at man kan få meget for penge, men man kan ikke få alt for penge. Vi kan få sygeplejersker med stivede forklæder, vi kan få forkromede tandkrus, og vi kan få malerier på væggen. Det kan alt sammen være smukt og godt, men det, man ikke kan købe for penge, er trivsel for de svage i vort samfund: det er ikke gjort med at overføre penge fra den ene samfundsgruppe

til den anden, det må man prøve at forstå. Det, jeg sagde i mit første udlæg, var blot, at jeg mener, vi bør tage hele denne målsætning op til en ny vurdering, hvor vurderingen skal gå på familien. Det er familien i centrum, der er afgørende for hele denne sag, familien på samme måde her som i øvrigt i alle samfundets led. Det er stadig væk familien, der er afgørende.

Fremskridtspartiet har i øvrigt med tilfredshed noteret sig, at de fleste af partierne i denne sal uden forbehold går ind for de størst mulige besparelser i den offentlige sektor. Mit partis stilling er den, at vi ønsker at få gennemført besparelser, ikke alene fordi sparsommelighed er en dyd, men også, og navnlig, fordi besparelserne er en absolut forudsætning for det skatteprogram, vi har forelagt.

Jeg sagde i min første tale, at der nok i mange henseender skulle en mentalitetsændring til inde i dette ting. Vi skal prøve på — med „vi“ mener jeg fremskridtspartiets medlemmer — at få tingets medlemmer til at forstå, at skattelettelserne ikke vil føre til yderligere inflation. Tværtimod. Men vi må også få de øvrige til at forstå, at nedskæring af visse ydelser uden skattelettelser vil føre til det stik modsatte resultat af det, fremskridtspartiet vil. Det kan nu engang ikke nytte noget, at man tager børnetilskuddene væk, uden at man samtidig ledsager det med det skattelettelsesprogram, vi har forelagt. Det bør vi alle gøre os klart. Derimod findes der naturligvis besparelser, der kan foretages på en stor del af finanslovsforslaget, og disse besparelser vil vi også gå ind for. Vi kunne for eksempel begynde med at spekulere over, om ikke det høje folketing og finansudvalget er lidt for velvilligt indstillet med hensyn til nyansættelser af tjenestemænd. Vi kunne være væsentlig mere tilbageholdende, når der sker naturlig afgang i forbindelse med ansættelsesforholdene inden for den offentlige sektor.

Jeg skal indrømme, at det er meget vanskeligt at foretage disse ting, når man tager i betragtning, at en stor del af hele vort budget administreres af kommunerne. To tredjedele af de 103 mia kr. administreres faktisk gennem kommunerne. Det siger noget.

Med hensyn til tjenestemandsbegrebet tror jeg også, at tiden efterhånden er moden